

Arrest

nr. 124 220 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk 16 september 1984, 30 juli 1986 en 21 oktober 2011.

Op 11 december 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 17 januari 2014, met kennisgeving op 28 januari 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 11.12.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

G., H. (...) (R.R.: (...)), geboren op (...)

H., S. (...) (R.R.: (...)), geboren op (...)

+ kind

H., S. (...), geboren op (...)

Adres: (...)

Nationaliteit: Armenië (Rep.)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 – 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Het document ondertekend door Dr. V.D.A. (...) bevat geen link met een identificeerbare patiënt aangezien er geen identiteitsgegevens van de patiënt op het document vermeld staan. Bijgevolg kan dit document niet beschouwd worden als een medisch getuigschrift en blijft betrokkene in gebreke van het voorleggen van een standaard medisch getuigschrift. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).”

2. Over de ontvankelijkheid

De derde verzoekende partij is minderjarig. Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt geweigerd aan de verzoekende partijen, waarbij de eerste en tweede verzoekende partij de ouders zijn van de derde verzoekende partij, en betreft het dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de derde verzoekende partij beschikt gezien haar leeftijd (2 jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij diende aldus vertegenwoordigd te worden door haar vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en tweede verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarig kind dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde verzoekende partij onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Het middel luidt als volgt:

“11.1.1. In de bestreden beslissing leest men:

“Artikel 9ter §3 — 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Het document ondertekend door Dr. V.D.B. (...) A. bevat geen link met een identificeerbare patiënt aangezien er geen identiteitsgegevens van de patiënt op het document vermeld staan. Bijgevolg kan dit document niet beschouwd worden als een medisch getuigschrift en blijft betrokkene in gebreke van het voorleggen van een standaard medisch getuigschrift. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).”

11.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

11.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

11.1.4. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen standaard medisch getuigschrift zou voorliggen, aangezien de identiteitsgegevens van verzoekende partij niet zouden zijn ingevuld.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de verwerende partij onzorgvuldig tot haar beslissing is gekomen en niet het volledige standaard medische getuigschriften, noch de bijlagen - waarnaar het standaard medisch getuigschrift duidelijk verwijst - heeft gelezen waarin duidelijk de identiteitsgegevens van verzoekende partij worden weergegeven.

(...)

Ook het paspoort dat werd gevoegd bij de aanvraag bewijst ontegensprekelijk de identiteit van verzoekende partij.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij hier zeer onredelijk te werk is gegaan.

In die zin is de materiële motiveringsplicht, artikel 9ter, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden.

11.1.5. Bovendien heeft verzoekende partij aan de verwerende partij steeds duidelijk gemaakt dat zij niet naar Armenië terug kan omwille van het feit dat er geen adequate zorg voor haar aanwezig is in haar land van herkomst.

De verwerende partij kan onmogelijk beweren dat zij dit standpunt van verzoekende partij niet zo zou begrepen hebben.

Verder maakt het gebrek aan een adequate behandeling in Armenië, een schending van artikel 3 EVRM uit.

Artikel 3 EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Gezien artikel 3 EVRM opgenomen is in het internationaal recht, en dus primeert op het nationaal recht, is verzoekende partij van mening dat verwerende partij de aanvraag tot medische regularisatie in eerste instantie moet bekijken vanuit het standpunt of er eventueel een schending zou kunnen plaatsvinden van artikel 3 EVRM indien verzoekende partij geen adequate behandeling zou kunnen krijgen in haar land van herkomst.

Daar verzoekende partij ernstig ziek is (zij lijdt aan "hypothyreoïdie"), verdere medische behandeling en opvolging nodig heeft, nood heeft aan levenslange medicatie en het in Armenië ontbreekt aan een efficiënte en/of betaalbare gezondheidszorg zodat verdere behandeling van verzoekende partij aldaar nagenoeg onmogelijk zal zijn.

Een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

11.1.6. In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM."

3.2. De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen op:

"Met betrekking tot het eerste middel:

Verzoekers halen als eerste middel de schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 9ter, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Ze beweren dat de verwerende partij onzorgvuldig en onredelijk tot haar beslissing is gekomen. Verzoekers beweren namelijk dat de verwerende partij niet het volledige standaard medische getuigschriften, noch de bijlagen - waarnaar het standaard medisch getuigschrift duidelijk verwijst - heeft gelezen waarin duidelijk de identiteitsgegevens

worden weergegeven. Ook het paspoort bewijst volgens verzoekers ontegensprekelijk de identiteit. De verwerende partij verwijst naar de bestreden beslissing waarin het volgende werd vastgesteld:

Artikel 9ter §3 – 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Het document ondertekend door Dr. V.D.B. (...) A. bevat geen link met een identificeerbare patiënt aangezien er geen identiteitsgegevens van de patiënt op het document vermeld staan. Bijgevolg kan dit document niet beschouwd worden als een medisch getuigschrift en blijft betrokkene in gebreke van het voorleggen van een standaard medisch getuigschrift. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

De verwerende partij stelt vast dat een document werd voorgelegd bij de aanvraag zonder identiteitsgegevens van een patiënt. De verwerende partij concludeert daarom terecht dat dit document niet kan beschouwd worden als een medisch getuigschrift en dat betrokkene in gebreke blijft van het voorleggen van een standaard medisch getuigschrift. De kritiek van verzoekers dat de verwerende partij niet het volledige standaard medische getuigschriften, noch de bijlagen, noch het paspoort heeft gelezen, kan niet aanvaard worden. Er kan de verwerende partij niet verweten worden dat de identiteitsgegevens van de bijlagen en het feit dat een paspoort werd voorgelegd niet in rekening werd gebracht. Op een standaard medisch getuigschrift dienen identiteitsgegevens van een patiënt te staan ongeacht of er een paspoort en bijlagen worden gevoegd bij de aanvraag. Verzoekers maken de schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 9ter, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel geenszins aannemelijk.

Met betrekking tot het tweede middel:

Verzoekers halen eveneens als middel de schending van artikel 3 EVRM aan en beweren dat zij niet naar Armenië terug kunnen omwille van het feit dat er daar geen adequate zorg voor hun aanwezig is. Verzoekers tonen geenszins in concreto aan hoe art. 3 EVRM zou geschonden zijn. Verzoekers komen niet verder dan een aantal vage beweringen. Wat betreft de bewering dat een eventuele uitwijzing zou tot gevolg hebben dat art. 3 EVRM wordt geschonden, dient er vastgesteld te worden dat het beroep werd ingediend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de aanvraag 9ter Vw. Er werd geen beroep ingediend tegen een verwijdering en de verwijzing naar art. 3 EVRM kan bijgevolg niet dienst zijn in huidig beroep.

Gelet op bovenstaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat het door de verzoekers ingestelde beroep ongegrond is.”

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, omdat het voorgelegde medisch attest niet kan beschouwd worden als een standaard medisch getuigschrift in de zin van deze bepaling nu het geen link met een identificeerbare patiënt bevat aangezien er geen identiteitsgegevens van de patiënt op het document vermeld staan.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partijen de schending aanvoeren, luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4

(...)

§ 5

(...)

§ 6

(...)

§ 7

(...).”

In casu wordt de bestreden beslissing onontvankelijk verklaard omdat de verwerende partij van oordeel is dat het document ondertekend door Dr. V.D.B.A. geen link bevat met een identificeerbare patiënt aangezien er geen identiteitsgegevens van de patiënt op het document vermeld staan, zodat het niet als een standaard medisch getuigschrift kan worden beschouwd en de verzoekende partijen aldus in gebreke blijven er een voor te leggen, hetgeen in strijd is met de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen bij hun aanvraag van 11 december 2013 een attest voegen dat de vorm heeft van een standaard medisch getuigschrift, doch de arts die het document invulde en ondertekende liet na de identificatiegegevens van de patiënt, namelijk naam, voornaam, geboortedatum, nationaliteit en geslacht, in te vullen. Deze worden overigens evenmin op een andere plaats op het formulier ingevuld. Dit wordt door de verzoekende partijen niet ontkend. Waar zij voorhouden dat de verwerende partij geen rekening hield met “*het volledige standaard medische getuigschriften, noch de bijlagen- waarnaar het standaard medisch getuigschrift duidelijk verwijst – (...)* waarin duidelijk de identiteitsgegevens van verzoekende partij worden weergegeven”, wijst de Raad er op dat uit het administratief dossier weliswaar blijkt dat bij de aanvraag tevens een document met als titel “*Follow-Up Zwangerschap*” werd gevoegd waarop de naam van de tweede verzoekende partij vermeld staat, maar dat het “*standaard medisch getuigschrift*” onder de vraag “*G/ Aantal bijlagen bij huidig attest*” slechts vermeld “*1 labo*”, zodat hieruit niet met zekerheid kan vastgesteld worden dat het follow-up document, dat wel een identificatie bevat, de bijlage is die de arts bedoelt en die hij bij zijn attest voegde, en zodat niet met zekerheid blijkt dat beide stukken betrekking hebben op dezelfde persoon. Er kan immers geen link gelegd worden tussen beide stukken, gelet op het feit dat de arts slechts verwijst naar de bijlage als “*1 labo*”. Het is de Raad niet mogelijk vast te stellen dat de follow-up effectief de bijlage is waarnaar in het attest wordt verwezen. Deze stukken laten niet toe een dergelijke vaststelling te maken.

Wat het bij de aanvraag gevoegde paspoort betreft, maken de verzoekende partijen niet duidelijk hoe dit stuk het motief van de bestreden beslissing, namelijk dat het medisch attest geen link bevat met een identificeerbare patiënt nu er geen identiteitsgegevens werden ingevuld op het attest, kan weerleggen, nu dit slechts de identiteit van een bepaald persoon kan staven doch op generlei wijze kan aantonen dat een naar identiteitsgegevens toe gebrekkig medisch attest betrekking heeft op een welbepaald persoon.

Hoe dan ook dringt de vaststelling zich bovendien op dat de identificatiegegevens van de patiënt verplicht zijn volgens het in artikel 9ter, § 1, vierde lid en § 3, 3° van de vreemdelingenwet bedoeld standaard medisch getuigschrift waarvan de vorm is vastgelegd met het hoger genoemd koninklijk besluit van 24 januari 2011 (RvS 24 april 2012, nr. 223.257). Verzoekende partijen weerleggen niet dat, bij gebreke van identiteitsgegevens die toelaten om vast te stellen dat dit attest handelt over tweede verzoekende partij, het attest van 13 september 2013 niet kan worden weerhouden als zijnde het standaard medisch getuigschrift dat voor tweede verzoekende partij diende te worden voorgelegd.

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat zij hebben duidelijk gemaakt dat zij niet naar Armenië kunnen terugkeren omdat er geen adequate zorg voor de tweede verzoekende partij aanwezig is in het land van herkomst, wijst de Raad er op dat dit element de gegrondheid van de aanvraag betreft en hun grief niet gericht is tegen het motief van de bestreden beslissing, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad er verder op dat de thans bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel bevat en dergelijke maatregel in deze beslissing ook niet in het vooruitzicht wordt gesteld. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd ten aanzien van een beslissing die, zoals in casu, geen verwijderingsmaatregel omvat (cf. RvS 18 juni 2002, nr. 107.971; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866; RvS 25 maart 2004, nr. 129.737). Bovendien maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat één van hen aan een ziekte lijdt die derwijze ernstig is dat bij terugkeer een risico op het schenden van artikel 3 van het EVRM ontstaat.

Met betrekking tot het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad er op dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN